

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ίδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, αρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για το εξωτερικό φρ. χρ. 12,50.—Για τις επαρχίες δεχόμαστε και τριμήνες συντρομές (1 δρ τήν τριμηνία).—Κανένας δε γράφεται συντρομητής ἄν δεν προπληρώσει τήν συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο.—Τὰ περασμένα φύλλα κοιλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στήν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιάσια, καὶ στίς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

νὰ μὴν προσενῇ κόπο σὲ ὅλους ἐξὲν ἀπὸ μερικοῦς ποῦ τὸ καταλαβαίνουν.

Τὸ μόνο μέσο ποῦ μπορεῖ νὰ καλλιτερέψῃ τὴ νοσητικὴ κατὰστασιν τοῦ Ἀραβικοῦ τοῦ ἔθνους εἶναι νὰ γράψῃ καὶ νὰ δημιουργῇ στὴ γλῶσσα ποῦ μιλεῖ. Θὰ ἐναντιωθῶνε βέβαια οἱ γραμματισμένοι, σεῖκηδες, δικηγόροι καὶ λογῆς γραφιάδες ποῦ ὠφελοῦνται ἢ θαρροῦν πῶς ὠφελοῦνται ἀπὸ τὴν τωρινὴ τὴ γραφύμενη γλῶσσα. Τὰ ἐπιχειρήματά τους εἶναι πολλὰ. Ἄλλοι βρίσκουνε τὴ λαλούμενη γλῶσσα φτωχὴ καὶ ἀκατάλληλη γιὰ λογοτεχνία. Ἄλλοι μὴτε γλῶσσα δὲ θέλουνε νὰ τὴν ποῦνε, παρὰ τὴν ἔχουνε σὰν εἶδος χυδαία διάλεχτο. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα βραχίζονται σὲ ἀπόλυτη ἀγνοία τῶ νόμων τῆς φιλολογίας καὶ τῆς γλωσσολογικῆς ἱστορίας.

Πολλοὶ εἶναι καὶ οἱ λόγοι ποῦ μᾶς φέρνουνε γιὰ νὰ ὑποστηρίξουνε τὴ γραφύμενη. Φιλολογικοί, πολιτικοί, θεησκευτικοί. Καὶ καλλίτερο τρόπο δὲ βρίσκουμε γιὰ νὰ παραστήσουμε τὴν ἀπληγὴ φύσιν αὐτῶν τῶ λόγων παρὰ ὑποθέτοντας ἕνα διάλογο μεταξὺ ἐνὸς Σεῖκη καὶ ἐνὸς Ἀγγλοῦ κριτικοῦ. Τέτοιους διαλόγους ἔτυχε νὰ κάμουμε πολλοὺς.

Ὁ Σεῖκης. Μὲ τὰ σωστά σου προτείνεις, Κύριε, νὰ γράψουμε τὴν κοινὴ μας τὴ γλῶσσα, τὴν Ἀραβι νταρίγ; Ἀδύνατο. Αὐτὴ δὲν εἶναι Ἀραβικὴ, μὴτε γλῶσσα σωστὴ δὲν εἶναι. Εἶναι χαλασμένη γλῶσσα. Μήτε γραμματικὴ ἔχει, μήτε εἶναι γιὰ γραμματισμένους.

Ὁ Κριτικός. Θὰ τὰ πάρω αὐτὰ ποῦ λές ἕνα ἕνα. Λές πῶς ἡ γλῶσσα ποῦ μιλάτε δὲν εἶναι Ἀραβικὴ. Ἄς τὸ σαφηνίσουμε αὐτό. Ἄν ἐννοεῖς μὲ

Ἀραβικὴ τὸ κλασσικὸ τὸ ἰδίωμα, καὶ βέβαια ἡ νέα ἢ Αἰγυπτιακὴ δὲν εἶναι Ἀραβικὴ, καθὼς καὶ ἡ Ἰταλικὴ δὲν εἶναι Λατινικὴ. Εἶναι ὅμως Ἀραβικὴ ὅσο ἡ Γαλλικὴ ἢ ἡ Ἰταλικὴ εἶναι Λατινικὴς γλώσσες. Ὡς τόσο γιὰ νὰ μὴ γίνεταί σύγχυση, ἄς τὴν ὀνομάζουμε τώρα καὶ ὀμπρὸς Αἰγυπτιακὴ.

Κατόπι λές πῶς εἶναι χαλασμένη γλῶσσα. Ἐγὼ προτιμῶ νὰ τὴν ὀνομάζω «ἀλλαγμένη». Τὸ ἴδιο, θὰ πῆς. Μὰ τὸ χάλασμα ἔχει κάποια κακὴ σημασία. Καθεὶς στέν κόσμος ἔχει τὸ φυσικὸ νὰ παρακμάζῃ καὶ νὰ ξαναγεννιέται, καὶ ἡ γλῶσσα δὲν τὸν ξεφεύγει αὐτὸ τὸ νόμο. Πάρε μὲ λέξη σ' ὅποια θὲς σημερινὴ γλῶσσα, καὶ σύγκρινέ τηνε μὲ τὴν ἴδια λέξη πρὸ μερικοῦς αἰῶνες. Θὰ τὴ βρῇς τόσο βάρβαρη ποῦ θὰ φερνε σ' ἕναν ἀρχαιολάτρη ἀνατριχίλα. Λέγε τὴ γλῶσσα σου χαλασμένη ὅσο θές, μὰ μὴ νομίζης πῶς μ' αὐτὸ τὴν κατηγορεῖς πῶς ἔπαθε τίποτες ποῦ δὲν τόπαθαν οἱ ἄλλες οἱ γλώσσες.

Ἐπειτα λές πῶς ἡ Αἰγυπτιακὴ δὲν ἔχει γραμματικὴ. Δὲ συμφωνῶ. Κάθε γλῶσσα γιὰ νὰ μιληθῇ πρέπει νάχη γραμματικὴ. Ἐννοεῖς τάχα πῶς τὸ ἴδιο κάνει νὰ πῆς «Il Sheikh akal il Samak» (Ὁ Σεῖκης ἔφαγε τὸ ψάρι) καὶ Il Samak akal il Sheikh (τὸ ψάρι ἔφαγε τὸ Σεῖκη); Ἀλήθεια πῶς ἡ γραμματικὴ τῆς γλώσσας ποῦ σπάνια γράφεται ἀλλάζει πὺς συχνὰ ἀπὸ τὴ γραμματικὴ τῆς γλώσσας ποῦ ἔχει μεγάλη φιλολογία. Ὅμως γλῶσσα δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ νὰ παρασταίνῃ στοχασμοὺς χωρὶς σταθεροὺς κανόνες ποῦ νὰ τὴν κάνουνε εὐκολόνομησιν, δηλαδὴ χωρὶς γραμματικὴ.

Ὅχι, Σεῖκη μου, δὲν ἔκαμες μήτε μὲ κατηγορίαν ἐναντίον κάθε ἄλλης λαλούμενης γλώσσας τοῦ κόσμου, καὶ ποῦ δὲ χαρακτηρίζεις, χυδαῖες καὶ χαλασμένες τίς λέξεις ποῦ πολλὰς γεννεῖς Γάλλων καὶ Ἰταλῶν ἀγαπήσανε. Κάποιος μας καθηγητὴς ἔγραψε βιβλίον μὲ τίτλον «Ἡ Γλωσσικὴ Ἐπιστήμη». Διάβασέ το, καὶ θὰ δῇς πῶς μορφώνονται ὅλες οἱ γλώσσες, καὶ ἡ δική σου μαζὶ.

Ὁ Σεῖκης. Ἴσως ἔχεις δίκιον σ' αὐτά. Συγκριτικὴ φιλολογία δὲ σπούδαξα στὸ Λύκειον Ἀζάρ. Μὰ πάλε σὲ κανέναν τόπο δὲ γράφουνε καθὼς μιλάνε. Στὴν Ἀγγλίαν λόγου χάριν σὰ μιλάῃ ἄνθρωπος μεταχειρίζεται πολλὰς χυδαῖες λέξεις ποῦ δὲ γράφονται.

Ὁ Κριτικός. Δὲν ἀρνούμαι πῶς στέν τόπον ὑπάρχει κάποια διαφορὰ μεταξὺ τῆς γλώσσας ποῦ μιλιέται καὶ τῆς γλώσσας ποῦ γράφεται, μὰ ἡ διαφορὰ εἶναι σὲ ὅσον μᾶλλον παρὰ στήν καθ'αυτὴ γλῶσσα. Ἡ λέξη horse εἶναι πάντα horse εἴτε μιλῶ σὲ φίλον μου εἴτε γράφω ἄρθρον στέν «Times». Ἐσεῖς ὅμως μόλις πιάνατε πένητα στὸ χέρι καὶ γίνεταί steed.

Πρέπει βέβαια νὰ διακρίνουμε τὴ γλῶσσα τῆς κοινῆς ἐμιλίας ἀπὸ τὸ patois ἢ τὸ slang. Ὅταν ὁ Ἀγγλος δὲ θέλει νὰ μιμηθῇ ξεπίτῃδες τὴν ἐμιλίαν τοῦ ὄχλου, δὲ θὰ γράψῃ ποτὲς «He gave him a crack on the nut» (τοῦδωσε μὲ χαστουκιά στὸ κᾶψαλο), παρὰ θὰ πῇ «He hit him on the head» (τονε χτύπησε στὸ κεφάλι), δηλαδὴ στὸ λεχτικὸ τῶν